

Brez pretiravanja lahko povem, da je bila Maska, s katero tako ali drugače sodelujem že več kot trideset let, ena izmed ključnih organizacij na moji poklicni poti. Ob tem - novem in ponovnem - poskusu utišanja Maske (in nekaterih drugih pomembnih nevladnih organizacij na področju kulture) z uporabo najbolj pritlehnih prijemov ekonomske cenzure, bi spomnil na sklepni odstavek v prispevku o zgodovini revije Maska, ki sem ga napisal ob njeni stoletnici:

Ljudska modrost pravi, da se začnemo zavedati, koliko nam kaj pomeni, šele takrat, ko tega ni več. Prav, naj bo torej stota obletnica ustanovitve Pregarčeve *Maske* in izid 200. številke (oziroma kar treh) priločen povod, da naredimo miselno vajo in si poskusimo zamisliti, kakšna bi bila videti gledališka scena brez *Maske*. Jaz sem si že in lahko povem, da mi ta domišljajska podoba ni bila čisto nič všeč. Zato: srečno, *Maska*, in še naprej »zidaj novo človeštvo«, »dviguj zaveso nad prihodnostjo« ali počni kaj tretjega, kar se bo šele prikazalo kot utopični izziv v teh obupno distopičnih časih.

Aldo Milohnič